

Formulering, som har været fremme tidligere i Folketinget. Jeg skal endvidere nævne et Punkt, hvorom der kan være forskellige Meninger; det er, paa hvad Maade Menighederne bedst kunne øve en passende Indflydelse paa Valget af Præster, om det skal ske paa den Maade, at den indstiller tre af de mange Kandidater, som den kan vælge blandt, eller saaledes, som adskillige have foreslaaet, at den vælger en af tre, som de overordnede kirkelige Myndigheder have vedtaget af de samlede Ansøgere. Der kan være meget, der taler for det ene, og meget, der taler for det andet. Jeg skal endvidere nævne, at det er mig bekendt, at der er flere Provster, som meget vilde ønske, at der i § 14 af Lovforslaget, hvor der tales om, at Menighedsraadene skulle have med Højtidsofrenes Afløsning at gøre, blev optaget en Bestemmelse om, at Accidensofret ogsaa skulde kunne afløses, og at Menighedsraadene skulde kunne være behjælpelige med det, idet man har fundet det anstødeligt, hvad vistnok de fleste ville indrømme, at der betales for sakramentale Handlinger, betales for Barnedaab. Det er muligt, at der enten skulde særlig kgl. Resolution til, for at det kunde ske, eller at der skulde en særlig Lov til, men det er ogsaa muligt, at det kunde optages paa en Lov som denne. Jeg har nævnt disse Punkter som saadanne, om hvilke jeg tror, at Rigsdagen, før den tager endelig Beslutning, nok kan have Lyst til at høre kirkelig interesserede Mænds Udtalelser, og saa gerne jeg end vil, at der skal komme noget ud af disse Lovforslag, fordi jeg tror, at de kunne blive til Gavn for Menighederne, ser jeg dog ikke andet, end at det vilde være den bedste Vej, om man vilde nedsætte en kirkelig Kommission, som kunde afgive Betænkning over dem. Det bliver sagt: Ja, men vil det ikke forhale Sagen unødvendigt? Jeg tror ikke, det behøver at være Tilfældet. Man saa jo, at den første Kommission, Kommissionen af 1853, blev færdig med sit Arbejde paa 6 Maaneder. Hvis den Kommission, som nu blev nedsat, vilde arbejde lige saa hurtigt, kunde dens Betænkning foreligge, inden Rigsdagen træder sammen igen, og saa er ingen Tid spildt, thi at disse Love skulde kunne blive færdige fra Landstinget i Aar, tror jeg ikke, der kan være Tale om paa Grund af den fremrykkede Tid.

Men vil det i det hele taget kunne nytte at nedsætte en saadan Kommission, kan man vente, at der i den kan blive Enighed om noget, som kan føre til posi-

tive Resultater, Enighed ikke blot om noget, som kan tage sig smukt ud i en Kommissionsbetænkning, men Enighed om noget, som kan blive til Gavn for Menigheden, naar det bliver ført ud i Livet? Jeg tror, der kan blive det. Jeg tror, at til Trods for den tilsyneladende Uenighed, som der er i den danske Præstestand om de Spørgsmaal, der derved paa ny sættes paa Dagsordenen, vil der alligevel kunne opnaas en Enighed angaaende det væsentlige. Thi et er, hvad der udtales gennem Adresser og ved Resolutioner og i Artikler, som maaske ere skrevne, fordi man føler sit Særstandpunkt angrebet, og et andet er, hvad man kommer til som Resultat der, hvor alvorlige, fremragende Mænd i Kirkens Tjeneste mødes til alvorlig Forhandling om Sager, som have den allerstørste Betydning for Folkekirken Fremtid. Det er min Tro, at naar en Kommission samles om disse Spørgsmaal i den Herres Navn og i den Herres Aand, som ikke kunde blive træt af at bede sin himmelske Fader om, at hans Disciple her paa Jorden maatte være eet, for at Verden kunde erkende, at Gud havde udsendt ham, vil der kunne komme noget ud af en saadan Kommissions Forhandlinger, som kan blive til Velsignelse for Folkekirken, for Kirken og Folket.

Jørgensen: Ja, jeg skal paa dette Tidspunkt afholde mig fra at komme ind paa saadanne almindelige Betragtninger, som der ellers kunde være Anledning til. Jeg kan saa meget hellere resignere, som jeg i saa Henseende ganske kan slutte mig til det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (S. Jensen), som havde Ordet i Gaar. Jeg vil holde mig til et enkelt Punkt i denne Sag, og det er Spørgsmaalet om Betimeligheden af Oprettelse af Menighedsraad. Jeg tror, jeg tør sige, at der her i dette høje Ting er fuld Enstemmighed om at skabe de bedst mulige Livsvilkaar for vor gamle Folkekirke. Derom er der sikkert ingen Tvivl. Men jeg maa tilføje, at det, da den ærede Ordfører for Flertallet (Goos) talte, tillige viste sig, at der er højt forskellige Meninger, naar der bliver Spørgsmaal om, hvorledes man skal hjælpe Folkekirken. Jeg hører til dem, der mene, at vil man underbygge den og sætte den i den rette Rapport til Befolkningen, gives der kun et eneste Middel dertil. Man maa gaa den Vej, Forslaget gaar, nemlig at gøre Befolkningen delagtig i Kirkens Styrelse, saaledes at den faar en Følelse af, at den ogsaa har et Ansvar over for Kir-